

Sygn. akt: I C 457/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

oddala powództwo

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 457/19

UZASADNIENIE

Powód – Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył pozew przeciwko A. K. o zapłatę kwoty 426,49 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwana A. K. na podstawie umowy pożyczki o numerze (...), zawartej w dniu 12 grudnia 2017 roku, otrzymała określoną kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej spłaty na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Strona pozwana nie dotrzymała warunków określonych w umowie (...) sp. z o.o. i dlatego też pożyczkodawca wezwał pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej. (...) sp. z o.o. w treści wezwania poinformował dłużnika, że w przypadku niedopełnienia warunków określonych w treści wezwania wierzytelność wynikająca z zawartej umowy o numerze (...) zostanie przelana na rzecz Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny

Fundusz Inwestycyjny Zamknięty. Strona pozwana, pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 28 listopada 2018 roku (...) sp. z o.o. zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Powód podkreślił, że zadłużenie strony pozwanej wynosi kwotę 426,49 złotych, w tym należność główna w wysokości 300,00 zł, należności uboczne naliczone przez wierzyciela pierwotnego w wysokości 81,36 złotych oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 45,13 złotych, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczone zgodnie z postanowieniami umowy od odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczane przez stronę powodową od należności głównej za okres po dniu cesji wierzytelności do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

Powód wskazał nadto, że wezwał pozwaną do zapłaty, jednakże zobowiązanie nie zostało uregulowane, jak również, że roszczenie jest wymagalne od dnia 11 kwietnia 2018 roku.

Strona pozwana – A. K., prawidłowo wezwana na termin rozprawy, nie stawiała się, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. w dniu 28 listopada 2018 roku zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, której przedmiotem były niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne wynikające z umów pożyczek zawieranych przez zbywcę z dłużnikami, szczegółowo określone w załączniku nr 7 do umowy w postaci papierowej według stanu wierzytelności na dzień poprzedzający dzień podpisania umowy i plików zapisanych na płycie CD lub nośniku USB, według stanu wierzytelności na datę Cutt – Off (31 sierpnia 2018 roku) oraz dzień podpisania umowy, które to załączniki stanowiły integralną część umowy.

dowód: umowa przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 28 listopada 2018 roku k. 11 – 17.

W dniu 7 maja 2019 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym stwierdził, że w dniu 28 listopada 2018 roku nabył od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelność wobec pozwanej A. K. wynikającą z umowy pożyczki o nr (...). Saldo zadłużenia na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie kwotę 426,49 złotych, która obejmowała należność główną w wysokości 300,00 zł złotych, odsetki w wysokości 45,13 złotych i koszty 81,36 złotych.

dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 10.

Z treści wydruku zatytułowanego „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, który stanowi automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) sp. z o. o. a Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z dnia 28 listopada 2018 roku, wynika imię, nazwisko, adres i pesel pozwanej oraz data zawarcia umowy i identyfikator klienta, a nadto kwota kapitału – 300,00 złotych, kwota odsetek – 36,04 złotych i kwota kosztów – 81,36 złotych. Dokument ten zawiera podpis radcy prawnego.

dowód z innych wniosków dowodowych: wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 18.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód dochodził wierzytelności z niespłaconej umowy pożyczki, którą nabył na podstawie umowy sekurytyzacji wierzytelności.

W ocenie Sądu, roszczenie strony powodowej, nie zasługuje na uwzględnienie, mimo że pozwana – A. K., prawidłowo wezwana na termin rozprawy nie stawiała się, nie zajęła stanowiska w sprawie, jak również nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

W toku niniejszego procesu strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są, po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym obie strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zgodnie natomiast z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wówczas wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym również roszczenie o zaległe odsetki. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/99, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1).

W przedmiotowej sprawie powód celem wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, wyciąg z ksiąg rachunkowych i wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji.

W ocenie Sądu, z treści przedłożonej umowy cesji bezsprzecznie wynika jedynie, że powód zawarł z poprzednikiem powoda w dniu 28 listopada 2018 roku umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji. Nie wynika jednak z tej umowy jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową, w szczególności nie wymieniono w niej wprost żadnej wierzytelności wobec pozwanej. Umowa ta bowiem określa jako swój przedmiot – niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne wynikające z umów pożyczek zawieranych przez zbywcę z dłużnikami, szczegółowo określone w załączniku nr 7 do umowy w postaci papierowej według stanu wierzytelności na dzień poprzedzający dzień podpisania umowy i plików zapisanych na płycie CD lub nośniku USB, według stanu wierzytelności na datę Cutt – Off (31 sierpnia 2018 roku) oraz dzień podpisania umowy, które to załączniki stanowiły integralną część umowy i których lista porządkowa wierzytelności ułożona była w takiej samej kolejności.

Powód nie przedłożył natomiast załącznika nr 7, który stanowił integralną część umowy. Przedłożył on jedynie wydruk zatytułowany „wyciąg elektroniczny stanowiący załącznik do umowy cesji”, z którego jednak, w ocenie Sądu, w żaden sposób nie da się wywieść faktu, iż stanowi on część załącznika nr 7 do umowy cesji, jak również, że powód faktycznie nabył przedmiotową wierzytelność wskazaną w wydruku zawierającego tabelkę, mimo że zamieszczone są w niej dane pozwanej i inne informacje dotyczące zobowiązania wobec pozwanej. Należy również zauważyć, że wydruk ten nie został podpisany przez strony umowy cesji, dlatego też Sąd w niniejszym składzie powziął wątpliwości czy wydruk ten faktycznie jest załącznikiem do tej umowy, zwłaszcza, że w żaden sposób nie potwierdza on, że przedmiotem przelewu wierzytelności była także wierzytelność zbywcy przysługująca względem pozwanej. Nie wykazano bowiem czy ów "wydruk" zawiera dane wymienione w załączniku nr 7 do umowy przelewu wierzytelności stanowiącej listę wierzytelności, które zostały nabyte przez powoda, jak również czy ta wierzytelność w takiej konkretnej wysokości faktycznie przysługiwała poprzednikowi prawnemu. Powód nie przedłożył bowiem pierwotnej umowy nr (...), na podstawie której Sąd mógłby dokonać weryfikacji postanowień umowy, w szczególności w zakresie pierwotnej kwoty udzielonej tytułem umowy pożyczki, a także okresu obowiązywania umowy, terminu i zasad spłaty pożyczki, oprocentowania oraz dodatkowych kosztów związanych z zawarciem przedmiotowego zobowiązania. Tym bardziej, że powyższe okoliczności nie wynikają z treści uzasadnienia pozwu,

Zdaniem Sądu, z powyższych dokumentów w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości, nie można również wywieść aby jej przedmiotem była wierzytelność faktycznie przysługująca pierwotnemu wierzycielowi – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wobec pozwanej A. K.. W konsekwencji dokument ten nie potwierdza również, aby powód nabył

wierzytelność przeciwko pozwanej i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia.

Odnosząc się natomiast do załączonego do akt sprawy wyciągu z ksiąg prowadzonych przez powoda, będącego funduszem sekurytyzacyjnym, należy wskazać, że wyciąg z ksiąg rachunkowych stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc, który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Ponadto przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych wprost pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Wyciąg taki może zasadniczo stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, ale jego materialna moc zależy od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów - art. 233 § 1 kpc. Dopiero wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia. Zgodzić się należy z poglądem judykatury, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia (np. cesji wierzytelności). Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie mogą stanowić dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności.

Wobec powyższego, skoro powód nie sprostał ciężącemu na nim na podstawie art. 6 k.c. obowiązkowi udowodnienia twierdzeń, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne i nie przedstawił dokumentów, z których w sposób nie budzący wątpliwości wynikałoby istnienie i wysokość przysługującego mu względem pozwanej roszczenia, to jego żądanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Dlatego też Sąd oddalił powództwo w całości.